

A kereszténység legnagyobb kérdése az, hogy miért is jött Jézus? Az egyházak a történelem során nagyon egyszerű és könnyen elfogadható válaszokat adtak erre a kérdésre. A választ áttolták a hit, a misztika, a titok térfelére, elvárva ennek elfogadását. Ma a világ már nem így működik. Sok felmérés van arra, hogy a keresztények hogy állnak a hiszekegy hitigazságainak elfogadásával, vagy, hogy az eucharisziában Jézus valóságos teste jelenik-e meg? A felmérések eredménye az, hogy hitigazságok motiváló ereje egyre kevésbé erő. Mondják is, hogy az egyházak világa elmúlt és elkezdődött a spiritualitás világa.

De ez is kevés ma már. Ma a szeretet világának kell elkezdődnie, mert a kérdésre az egyedüli válasz az, hogy Jézus a szeretet okán jött el.

A jánosi idézet és jézus tanítása egyértelmű ebben. Isten a szeretet, Jézus ebből a világból jött. És alapvetően csak két dolgot mondott.

Az egyik az, hogy tegyük rendbe az istenképünket. Isten nem hatalmas bíró, egyfajta emberfeletti lény, akitől félni kell, akit folyamatosan engesztelni kell (a bűnökért vagy másért), hanem maga a szeretet. Az ember istenképét az áthagyományozott tudás, a félelmek, a szülői, nevelői, papi ránkhatások formálták. Valójában nem vagyunk szabadok, mikor az istenképünkről beszélünk, hanem az „terméke” annak a kultúrának, amiben élünk. Nehéz ebből kitörni, mintegy kívülről szemlélni önmagunk hitét. Nagyon nehéz elfogadnunk azt, hogy Isten feltétel nélkül szeret bennünket és csak azt kéri, hogy mi is szeressük őt.

És ez a jézusi küldetés második dolga. Az emberkép megváltoztatása. Ez is kettős értelemben. Az egyik az, hogyan gondolunk önmagunkra. Bűnös, sőt bűnben fogant lények vagyunk? Vagy a teremtés okán az eredeti ártatlanságunkat megélni képes lények vagyunk, akikben él Isten lelke. És alapvető dolgunk, hogy ezt tapasztaljuk, keressük, megéljük. Ez a spiritualitás útja. Szent Atanász mondja (és értsük jól), Az Isten emberré lett, hogy az ember Istenné legyen. Ez az egyházunkban mára elfelejtett: teózis. Azaz nem Istent kell antropomorfizálni, hanem önmagunkat teomorfizálni.

A másik értelme az emberképnek változásának az, hogy hogyan tekintünk a másik emberre. János evangéliumában az egységről, egymásban levéséről beszél. Jézus felebarátként beszél a másik emberről. Ez a keresztény testvériség, ami kezdetekben alapvetően az egyház erejét adta.

János egyértelművé teszi, aki a miért jött el kérdésre ezt a választ adja az Isten térfelén játszik, aki nem ezt a választ, valahol máshol, más vonzások erőterében él. Azaz nincs benne Isten csapatában.

Mikor győzi le a világosság (helyes istenkép és emberkép) a sötétséget (torz istenkép és emberkép). Csak akkor, ha mi Jézus tanítványai először rendbe tesszük a saját isten és emberképünket, majd ennek erejében fordulunk a többi ember felé. Tanítással, szolgálattal, társadalomformálással. „A hegyre épült város el nem rejthető”- ki kell lépni önmagunk zárt világából. Ma, tapasztalva az emberiség sorskérdéseit, nem lehet ezt halogatni.

*Garay András, Dunakeszi*